

"Geef aan de keizer wat aan de keizer, en geef aan God wat aan God toebehoort", antwoordde Jezus aan de Farizeeën die hem vroegen of zij belasting moesten betalen aan de keizer, dat wil zeggen aan de Romeinse bezetter. De keizer stelt hier dus de machtigen der aarde voor, in tegenstelling tot God, de hemelse Koning. Maar men kan de keizer ook interpreteren als een van de vormen van onze lagere natuur, onze louter menselijke natuur die onze bestaansmiddelen opeist, precies zoals de keizer belasting inde. Wij hebben allemaal in ons een keizer die eist, en de vraag is te weten hoeveel wij aan hem moeten geven. Het antwoord wordt ons gegeven door de vier elementen. Je maakt een houtvuur: je ziet een hoeveelheid vlammen die oplaaien, daarna gassen die ontsnappen in kleinere hoeveelheid, daarna waterdamp, nog minder en op het einde blijft er op de grond een handvol as over... Het vuur, de gassen, de waterdamp zijn opgestegen naar de hemel, alleen de as, de aarde, is gebleven. Ziedaar, dit duidt aan hoeveel men moet geven aan de lagere natuur: hetgeen overeenstemt met het element aarde, laten wij zeggen als we mild zijn, een vierde. En de andere drievierden moeten wij geven aan onze goddelijke natuur." Omraam Mikhaël Aïvanhov

Aanvulling Paul Wink

Hoe geven wij, conform de opdracht van Omraam Aïvanhov in bovenstaand stukje, aan onze goddelijke natuur? Dit wordt ons aangereikt in de uitspraak om God lief te hebben boven alles en onze naaste gelijk onszelf. God liefhebben is feitelijk Zijn Schepping liefhebben. En dat is dus ook vanzelfsprekend je naaste! (en natuurlijk eveneens het goddelijke in de mens). Als je iemand lief hebt dan wil je alles van die persoon weten, in zijn aanwezigheid zijn, en dan die persoon o.a. ondersteunen in zijn leven. Zo dient dan sowieso Christus onze idool te zijn waarvan wij 'alles' willen en moeten weten, hetgeen Christus ook wenst! De mens als Manas, de Hogere Denker. Dit alles natuurlijk zonder evangelisatiedrang en andere uitersten, maar organisch, gewetensvol, als een innerlijk weten (geweten). Zo is dat ook met Gods Schepping. Alle dialectiek is uiteindelijk Zijn Schepping en dienen wij dus lief te hebben i.c. dienen wij mee/voor te werken (echter *in* de wereld en niet *van* de wereld zijn! Dat is o.a. de valkuil van Ahriman, en in onze tijd zo sterk, die de materie met de bekende zintuigen als het enige werkelijke voorhoudt). Dus met grote wijsheid en onderscheidingsvermogen handelen in/met de materie! Zo is bijvoorbeeld kunst, wetenschap een belangrijke expressie, oefening, in/met de materie. Zoals Paulus terecht zei dat wij (na Christus) de materie mee moeten helpen te vergeestelijken (=doorchristelijken) door er op de juiste manier (ongehecht, maar liefdevol) mee te werken. En, zoals Aïvanhov hierboven zegt, dat wij dan, om te beginnen, de materie bewust, in liefde, moeten opeten om zo, via de stofwisseling, de materie te vergeestelijken. Dit kunnen wij al iedere dag doen. (En dan liefst vegetarisch, en geen alcohol en drugs). Dus: God en je naaste liefhebben is feitelijk het arbeiden aan je eigen goddelijke natuur. Dit wordt niet bereikt door terugtrekken uit deze wereld, wereldverzaking en ander isolement. Maar ook niet door over-enthousiasme en wereldvlucht. God dienen en Christus navolgen is nuchter het werk met liefde doen wat je, naar je geweten, (vaak karmisch) doen moet, en is niet het werk willen doen dat je graag zou doen (al is het logisch dat je hier wel ongeforceerd naar streeft). Handelen dus wat de situatie in je leven vereist (proberen althans, met vallen en opstaan, zonder waardeoordeel of het goed of slecht uitpakt, maar doorgaan). Geef dus, conform het gezegde: 'de keizer des keizers en God des Godes', het -ik-, de keizer, wat hij nodig heeft, en geef de ontwikkeling van de geest-ziel, de god in ons, wat die nodig heeft. Dat de goddelijke natuur enorm gediend is bij bezinning, bestudering van Heilige taal, het houden van tempeldiensten e.a., is buiten kijf, en dient dus ook dagelijks beoefend te worden. Dit schenkt ons dan als vrucht het inzicht en de kracht dat wij dan bewust in de wereld, in/met de materie, en voor je naaste kunnen arbeiden. Zowel voor ons lagere -ik- als voor ons hogere- Ik-. Werk uzelfs zaligheid! (in vreten en beven, dit is, met groot ontzag en eerbied voor de Schepper).